

**БРАНИМИР СЪБЕВ
БЛАГОСЛОВЕНИЯТ,
ВЕЩИЦАТА И ДЯВОЛЪТ**

chitanka.info

На Тихомир, който ми даде идеята.

Мъжът тичаше запъхтян през нощната гора, без да се обръща. Беше абсолютно гол, като изключим бялата препаска около кръста му. Прескачаше повалени пънове и коварни дупки, чупеше храсти и бягаше по пътеките така, сякаш дяволите го гонеха. Не му трябваша ориентирни — вече бе идвал тук неведнъж. Мътната светлина на скучаещия в небето лунен сърп му стигаше.

Гората злокобно мълчеше. Високи, прави като стрели дървесни исполини се редуваха с прегърбени стволоче, създавайки привиден природен хаос. Чифтове зелени, жълти очи следяха пътя на бягащия мъж от тъмни ниши и мрачни бърлоги. Зверовете не го нападаха — дори те знаеха къде отива, понесен на босите си нозе подобно горски вятър. Отнякъде избуха бухал, нарушавайки плътната, глуха тишина.

А мъжът тичаше с все сили. Беше млад, висок, добре сложен. Цялото му тяло бе покрито с рани, сякаш лесът искаше кръвна дан, за да го пусне в селенията си — ръцете му бяха в драскотини чак до раменете, прасците му горяха от изгарящите целувки на трънаците. От дясното бедро, където бе пронизан отмъстително от лескова пръчка, течеше кръв. Той не обръщаше внимание на раните си — вече бе почти стигнал. Във въздуха започна да витае леката миризма на тиня.

Сякаш от нищото, пред очите му се материализира колибата. Сгушена между брястовете, подобно на страхлива сестричка между големи братя, в мрака се различаваха очертанията на схлупена къщичка. Намираше се в най-дълбоката част на гората, в самото й сърце, където не хора, а дори и зверове не стъпваха. Бе грубо скована от неравни дъски и възлести стволоче, без прозорци. Покривът бе нисък, полегат, обрасъл целия в мъх. През цепнатини на стените се различаваше слабо сияние вътре, като от светлината на свещ.

Мъжът застана пред ниската вратичка изтерзан, плувнал в кръв и пот, тъмни кичури лепнеха по челото му. Дишаше тежко и шумно като изтощен кон, опрял длани на коленете си, още малко и сърцето му щеше да изхвъркне. Въпреки умората лицето му грееше. Нещо в къщичката се раздвижи — присъствието му бе усетено.

Вратата се отвори с леко скрибуцане и на прага застана около трийсетгодишна жена, облечена в тъмна роба на цветя, държаща свещичка в ръката си. Буйните ѝ черни къдри се виеха по гърба и стигаха до под кръста, а яркият червен цвят на устните изпъкваше дори в мрака. Китките, шията и ушите ѝ бяха обсипани с украшения, направени от кожа, дърво и кости.

— А, ето те и теб — измърка тя и небрежно разтвори робата си. Отдолу беше чисто гола. Закръглените ѝ гърди преминаваха плавно в плосък корем, за да завършат със силно окосмен, хищен пубис. — Знаех си, че ще дойдеш.

Мъжът вече не можеше да се държи на изранените си ходила. Падна на колене в краката ѝ, прегърна я и зарови признателно лице в нейното лоно, изстенвайки от страст.

Жената го галеше по главата с усмивка, притворила в наслада очи.

* * *

*Stabat mater dolorosa
iuxta Crucem lacrimosa...*

Началните стихове на Стабат матер^[1] мелодично отекваха в сивата катедрала. Монасите от манастира „Свети Юстиний“, склучили длани в молитва леко се поклащаха настрани в черните си раса, докато пееха химна за страданията на Девата. Последва „Аве Мария“, след нея се зареди поредица от псалми. Светлината нахлуваше в катедралата на дебели снопи през малките прозорчета, а в лъчите ѝ танцуваха пращинки. Игуменът, брат Понтифий призова за внимание, разпервайки ръце над олтара. Всички млъкнаха, след което подеха в един глас „Отче наш“ и с това сутрешната служба приключи.

Монасите се прекръстиха и излязоха от катедралата, след което се запътиха към трапезарията — вече бе пладне. Игуменът благослови храната, след което всички насядаха по дългите маси, а послушниците пъргаво започнаха да носят дъхавите погачи и горещата бобена яхния.

Един от иноците — рус и слабоват, с голобрадо лице, разсеяно мачкаше хляба, правейки го на топчета. Накрая не издържа и тихо заговори съседа си, лапащ шумно от фасула:

— Притеснявам се, брат Кастус.

— Ъ? — изсумтя монахът до него и вдигна глава от паницата си.

Русият повтори:

— Притеснявам се за нашия брат Беатус. Изглежда ми доста променен напоследък.

Кастус изтри уста с ръкав и подпря юмрук на коляното си.

— Какво те тревожи, брате Алтийе? — попита той със зле прикрита досада.

— Забеляза ли, че днес отново го нямаше на утринната служба?

Кастус набърчи ниското си чело.

— Ммм, май да, нямаше го.

— Напоследък отсъства все повече и по-често — редеше с превзет глас Алтий, правейки хлебни човечета с дългите си, изящни пръсти. — Закъснява или изобщо не идва на службите, зарязал е задълженията си, дори имам чувството, че сякаш през по-голямата част от времето го няма в манастира...

— Братя, моля хранете се, без да разговаряте — смъмри ги Понтифий, стоящ начело на масата.

Алтий и Кастус млъкнаха за момент и след като се увериха, че игуменът вече не ги гледа, продължиха:

— Сега като се замисля, май си прав — потърка Кастус четвъртитата си челюст. — Напоследък и аз го виждам все по-рядко. Говори ли с Хумилий, послушникът му? Все пак живеят в една килия...

— Говорих — отвърна Алтий. — Каза, че денем не знае, а вечер винаги заспива по-рано от Беатус и не може да е сигурен къде ходи. Макар че ако му се случи да се събуди през нощта, леглото на Беатус често е празно, а веднъж го видял да се прибира чак с изгрева...

— Братя, на маса сме! — тросна се Понтифий. Няколко монаси спряха да се хранят и любопитно насочиха погледи към тях. Разговарящите побързаха да заровят лица в паниците си.

— Най-добре да го питаме лично — изшептя Алтий след малко. — Кой знае, може да е открил нещо интересно, което да таи само за себе си.

— Във всеки случай трябва да кажем на игумена — шушнеша Кастус. — Забранено е да се излиза извън пределите на манастира...

— АЛТИЙ! КАСТУС! СЛЕД ОБЯДА — ПРИ МЕН!

Гневните викове на Понтифий отекнаха в неизмазаните кирпичени стени на столовата наред абсолютна тишина. Никой не смееше да гъкне.

* * *

Послушникът Хумилий наместваше сладко-сладко обръснатата си глава на възглавницата и галеше доволно голия си корем, издут от вкусната бобена яхния и топлия хляб. Единствената светлина в изградената от камъни килия идваше от малко, зарешетено прозорче досами тавана. Стаята бе обзаведена изключително просто — две легла, в едното, от които се изтягаше Хумилий и малка масичка помежду им, играеща ролята на нощно шкафче. Отсрещната стена бе цялата заета от вграден в нея гигантски скрин, обсипан с безброй чекмеджета. Нищо друго не нарушаваше спартанската обстановка, като изключим голямото една педя дървено разпятие, висящо над масичката.

Тъкмо послушникът се унасяше в блажена дрямка, когато вратата на килията тихо се отвори и вътре се вмъкна монах.

— Беатус! — възкликна Хумилий и се надигна в леглото с разширени очи. — Къде беше?

— Шшт, по-тихо — сложи пръст на устните си Беатус и с намръщено от болка лице свали расото си.

Хумилий изохка и закри уста с длан. Тялото под расото бе цялото издрано. Въпреки това си личеше, че раните са обработени — кръвта бе премахната, а около дясното бедро се виеше тънка превръзка, на която бе избуяло розово петно. Снагата на Беатус беше чиста — само ходилата бяха целите в кал и тревички.

Беатус свали препаската от кръста си, отвори едно от чекмеджетата на гигантския скрин и я хвърли вътре. Хумилий втренчи алчен поглед в череслата му, люлеещи се насам-натам. Послушникът се облиза, приближи се до пениса и понечи да го налага. Просто не можеше да издържа повече на изкушението.

Беатус леко, но решително му натисна раменете и го върна обратно на леглото.

— Защо не ми разрешаваш! — възнеговува Хумилий. — От толкова време живеем заедно, а ти все още се дърпаш! Не съм малък, наесен правя деветнайсет, наясно съм със себе си и какво искам! Всички други го правят с послушниците си, дори помежду си, знаеш го много добре...

— Аз не съм всички, Хумилий — твърдо го прекъсна Беатус. — И не съм като останалите.

Монахът си сложи чиста препаска, нахлузи расото и измъкна една кърпа от скрина.

— Отивам да си измия краката. Някой да е питал за мен?

— Не, никой. Отново не забелязаха липсата ти — нацупи се Хумилий. — Поне да ми казваше къде отиваш, малко ли рискувам, като те покривам...

Беатус игнорира мърморенето на послушника и излезе от килията. Внезапно Хумилий се надигна:

— Беатус, чакай, брат Алтий ме питаше...

Ала нямаше кой да го чуе. Послушникът махна раздражено и се тръшна отчаян на леглото, раздиран от несподелена страст. Вече нямаше как да заспи — бе прекалено възбуден. Хумилий реши да потърси помощ свише. Стана, коленичи пред разпятието и тихо зареди молитва:

*Pater noster, qui es in caelis:
sanctificetur Nomen Tuum^[2]...*

Ала кръвта не можеше да отмие огъня във вените му.

* * *

— А, ето ви и вас. Може би ще бъдете така добри да споделите какво толкова си говорихте по време на обяд.

Алтий и Кастус се спогледаха, после наведоха виновно глави. Игуменът Понтифий беше достолепен възрастен мъж с обилно благоутробие и плешиво теме. В момента седеше на малката маса в килията си и нервно въртеше перо за писане из дланите си, без да забелязва, че ги цапа с мастило. Пронизващият му като меч поглед се стрелкаше ту към единия, ту към другия монах, изправени пред него като наказани ученици.

Кабинетът на Понтифий бе обзаведен семпло, ала със стил. Всеки възможен квадратен сантиметър от стените бе изпълнен с дървени лавици, които бяха отрупани с всевъзможни книги. Томовете бяха грижливо подвързани с кожа или дърво, някои от тях — с желязо. Три раменният свещник на масичката в средата на стаята, където седеше главата на манастира, грееше с топла, златиста светлина.

Накрая игуменът не издържа и въздъхна.

— Е хайде, братя, нямаме цял ден на разположение, има да се върши работа. Изплюйте камъчето. Какво ви вълнуваше така преди, та не можеше да изчака да се нахраните?

— Ние, зъз, такава, притесняваме се за брат Беатус, отче игумене — смотолеви Кастус.

— За Беатус? — смръщи се Понтифий. — Какво за него?

— Ами няма го, отче игумене — събра кураж Алтий. — Все порядко присъства на службите, не го виждаме из манастира, камо ли да изпълнява задълженията си. Подозираме, че често напуска обителта на Свети Юстиний, и то нощем.

Веждите на игумена подскочиха на челото му.

— Как? Та това е забранено! Наказуемо! Имате ли доказателства?

— Преки — не — призна Алтий. — Но можем да разпитаме някои от братята, дори знаем кои точно. Естествено, с ваше позволение, отче игумене...

Понтифий не успя да отговори, понеже вратата на килията се отвори шумно и безцеремонно. Тримата монаси изненадано се втренчиха в своя събрат на прага — висок и едър, с голяма рижава брада.

— Отче игумене! — прокълтя гласът му. — Съжалявам, че нахълтвам така, но трябва да дойдете непременно долу.

Игуменът стана и тръгна мълчаливо след натрапника, клатейки глава, а Алтий и Кастус след кратко колебание ги последваха.

— Какво те е разтревожило, братко Аустерие? — навъсено попита игуменът.

Четиримата се намираха в неголямо избено помещение, цялото наблъскано с котли, менци, ведра, канчета, фунии, варели, тръби. Тук се съхраняваше млякото на манастира, тук зрееше сиренето, тук се биеше маслото.

Брат Аустерий, навъсен не по-малко от игумена, отвори капаците на няколко варела с мляко. Отвратителна миризма блъсна монасите в лицата и ги накара да запушат носове.

— Вижте! Сутринта рано-рано го издоиха братята, съвсем прясно беше! И докато отида да се наобядвам, връщам се — вкиснато, сякаш от седмици стои непокрито!

— Отче Аустерие, а ти млякото подвари ли го? — иронично попита Понтифий.

Брадатият монах изскърца със зъби.

— Подварих го, отче игумене, разбира се, че го подварих! Знам какво трябва да се прави с млякото, израсъл съм в мандра! Но дори и да не беше подварено, невъзможно е да се развали за толкова кратко време! Тук има пръст дявола, убеден съм в това!

Като по команда и четиримата се закръстиха.

— Аустерий, не споменавай името му! — изшътка Понтифий.

— Простете ми, отче игумене, просто съм твърде ядосан от случилото се — сведе глава Аустерий.

— Гневът е лош съветник, брате, още повече — смъртен грях! — строго го изглежда игуменът. — Станалото — станало, такава е била волята Божия. Марш всички по килиите! За наказание — пет пъти „Аве Мария“ и десет пъти „Отче наш“!

Монасите побързаха да се махнат от очите на игумена. „Трябва да се направи нещо по въпроса“, мислеше Понтифий, докато затваряше помещението. „Тази врата ще започне да се заключва още днес и достъп ще имам само аз и още максимум един-двама братя. Прекалено сме доверчиви един към друг“.

Игуменът заизкачва стълбите, мислейки и по въпроса с брат Беатус.

* * *

Венефика тихо си тананикаше неznайна детска песничка, докато береше растенията. Вече бе напълнила кошницата с дебели снопчета, грижливо вързани с конец — самакитка, татул, беладона, бучиниш. Оставаше й единствено да намери змийско мляко.

Вещицата се изправи и въздъхна с глас. Цяла сутрин й отне, докато намери всичко нужно за отварата — излезе от колибата си с пукването на зората, а вече преваляше пладне. Бе обиколила сигурно половината гора. Ходилата й вече тръпнеха, а по гърба си усещаше как се стичат капки пот. Дали да не остави за утре... Да! Ето го!

Самотен стрък от растението се гушеше под един габър. Беше малко, но достатъчно за целите на Венефика. Тя ловко го изтръгна из корен, изтръска пръстта и го положи внимателно върху другите растения. Вече можеше спокойно да се прибира вкъщи.

Венефика не спираше да си тананика и да размахва кошницата, сякаш не бе вещица на шест века и половина, а малко момиченце, тръгнало на разходка. Босите й стъпала се носеха ефирно по пътеката, подобно на подети от вятъра листенца, а полите на обсипаната й с цветя роба се замятаха чак до прасците. Тук бе нейният дом, тук бе нейното буйно, зелено царство — в самото сърце на природата, където всичко бе естествено и първично, където се криеше енергията, есенцията на живота. Тук, в този лес, населен с всякакви гадина и зверове.

Вещицата си мислеше за предишната нощ с Беатус, притворила очи. Монахът наистина се бе постарал да й достави удоволствие, браво на него. Бе успяла да свърши четири пъти за една нощ, а това си бе постижение. Немалко време й отне да го научи, че трябва да работи и за нейното удовлетворение, не само за своето. Но да, такива са мъжете — егоистични развратни свине, които не могат да видят по-далеч от върха на оная си работа. Добре че този поне бе кротък и лесно се поддаваше на дресировка — в рамките на по-малко от месец вещицата

бе успяла да го превъзпита от безучастно прасе в послушно кученце. Както и трябваше да бъде.

Слънцето мързеливо чертаеше мечове от светлина между дърветата, когато колибата изникна пред зора ѝ. Венефика потръпна и облиза устни, предвкушвайки удоволствието, което я чакаше вътре. Изправи се пред ниската вратичка и насочи длан към якия възел от лиани, омотан между железните халки.

— *Au ava urr* — продума тя.

Наглед неразплитаемото резе се раздвижи и изниза настрани досущ като змия, позволявайки на стопанката да влезе в дома си. Тя остави кошницата на земята, плесна три пъти с длани и мигновено три свещи се запалиха, разкривайки вътрешността на колибата.

Помещението бе едно-единствено, тясно и продълговато. В единия му край имаше кръгла маса и стол, отрупани с всевъзможни бурканчета, стъкленици, гърненца, хавани, дори едно медно котле, пълно до половината с мътна течност. По грубите, неравни стени имаше лавици, на които се мъдреха подобни съдини, повечето от които стъклени. В тях имаше странни прахове, сушени плодчета, различни мъртви животинки или парчета от такива, потопени в течност. В средата на помещението до стената се възправяше голям гардероб с ракла в долната си част, а срещу него стърчеше голям, опушен мангал.

Стените в другия край бяха лишени от лавици. По тях имаше многобройни забити гвоздеи, на които висяха сушени растения. Останалата част бе изцяло заета от огромно легло със стърчащи колове в четирите ъгъла. А в леглото, завързано за коловете, се гърчеше голо момиче.

Венефика бавно се приближи с доволна усмивка. Откри я тази сутрин, досами колибата. Детето явно се бе заблудило в гората и не бе спало цяла нощ. То поиска помощ с глас, отмалял от глад и изтощение. Вместо това вещицата ѝ зашлеви такъв шамар, че я изпрати на земята в безсъзнание. Вкара я бързо в къщата си, съблече я гола, върза я за леглото и запуши устата ѝ, след което тръгна по своите работи.

Момичето бе младо, най-много петнайсетгодишно, с едва набол тъмен мъх по слабините. Черните му кичури се намираха в абсолютен безпорядък, бузите бяха мокри от сълзи.

— Здравей, сладката ми — гальовно промълви Венефика, налази в леглото и я обкрачи. — Липсвах ли ти?

Момичето отчаяно се опита да се отдръпне, ала лианите я държаха здраво. Вещицата внимателно извади кърпата от устата ѝ и я стисна за челюстта.

— Сега искам да мълчиш. Разбра ли? Само да гъкнеш, и ще съжаляваш.

Момичето с широко отворени от ужас очи гледаше дългите червени нокти на поробителката си. Затвори очи и оттам отново бликнаха сълзи. Венефика изтълкува това като съгласие и се изправи на колене. С три движения се освободи от робата и я хвърли настрана. Легна върху робинята си и жадно я зацелува, гълтайки сълзите ѝ. Бяха солени, горчаха.

Големите, налети гърди на вещицата се търкаха в малките на момичето. Венефика пусна езика си да изследва тялото ѝ надолу и прокара език около ситните зърна. Детето изстена и леко изви гръб. Вещицата се усмихна и силно засмука едното. То бързо се втвърди и щръкна, по алвеола се откряха миниатюрни бръчици. Другото веднага го последва. Венефика разтри нежно малките гърди, внимавайки да не ги нарани с ноктите си. После зарови език в пълчето.

Ароматът на нежната, почти детска кожа подлудяваше вещицата — усещаше, че вече е сериозно подмокрена. Без да може да се сдържа повече, тя слезе надолу, потърка нос в мъха и леко близна вулвата. Беше крехка и вкусна, не познала ласки досега, приличаше на току-що узрял плод. Бавно и много внимателно жената вкара дългия си, тънък пръст в момичето. Наистина, беше девствена.

Вещицата продължи да търка с наслада, а малката вече не се и опитваше да сдържи тихите си стонове, изтъкани от болка, възбуда и страх. С палеца си Венефика затърка малкото червено топченце. Момичето задиша шумно, учестено — усещаше, че стига до края на нещо, което не бе и подозирала, че съществува...

В сублимния момент вещицата бързо извади пръста и заби дългия си език във вагината, стремейки се да проникне колкото се може по-надълбоко.

Оргазмът и разкъсването на химена съвпаднаха в уникална комбинация от удоволствие и болка. Момичето изви гръбнака си на дъга и извика, без да се свени, натискайки тялото си към езика на Венефика. Вещицата доволно изсмука соковете, след което се изправи

на колене и махна с ръка нетърпеливо. Лианите се разплетоха и потънаха нейде в леглото, освобождавайки малката.

— А сега — каза жената, — е твой ред.

Момичето я изгледа, разкъсвана между страх, срам и страст. Последната надделя над останалите — тя сви ръце и послушно се плъзна надолу, докато устните ѝ опряха вулвата на Венефика. Заблiza страхливо, непохватно, но със старание. Вещицата мъркаше с притворени очи, играейки със зърната си. Нареди:

— Давай, по-силно.

Момичето забърза темпото, загърбвайки всякакви задръжки. Ту плъзгаше леко език във влажната хралупа на Венефика, ту засмукваше силно клитора ѝ, дразнейки го със зъбки. Вещицата охкаше, стенеше, ала искаше още.

— По-силно, по-бързо!

Малката се стараше с всички сили, но възможностите ѝ се изчерпваха дотук. Венефика отпусна таза и първерзно затърка вагината си в лицето на момичето. Беше извратено и крайно унизително, но я възбуждаше страхотно. С финален тласък натисна с все сила и изрева — беше стигнала до края.

Вещицата се опомни и се отдръпна. Полуудушеното момиче хълцаше и плачеше от унижение и срам, сълзи се стичаха по омазаното ѝ от соковете лице. Венефика я изгледа отвисоко, изпълнена с презрение, после се наведе и бръкна под леглото, изваждайки бакърен леген. После хвана малката, обърна я по корем и натисна главата ѝ към легена. Като опитен хирург, боравещ с ланцета си, вещицата преряза с нокът артерията и запуши устата на момичето с другата си ръка. Ярка струя зашуртя в металния съд. Малката отчаяно се гърчеше в железната хватка на Венефика, подобно заклано пиле в ръцете на яка селянка. Напразно. Накрая животът напусна изтерзаното ѝ тяло и тя се предаде на Смъртта.

* * *

След като се увери, че никой не го следи, Беатус тихичко заслиза по стълбите към избата. Беше нахлупил качулката на расото като

предохранителна мярка, макар че едва ли някой щеше да го види в този час. Вече бе късно и повечето от събратята му спяха.

Осветявайки пътя си с крехкия пламък на свещта, монахът стигна до избеното. Мислено поздрави игумена за бързото му решение — Беатус едва сутринта бе успял да вкисне млякото, изливайки в него отварата от Венефика, а на вратата вече се мъдреше катинар. Нямаше значение. Целта на Беатус сега бе отсрещното помещение, което все още не бе заключено.

Вратата се отвори с гнусно скърцане, което сякаш отекна из целия манастир. Молейки се някой да не го е чул, монахът влезе в царството на бъчвите и буретата. Посрещна го характерната миризма на ферментирало грозде, подсказващо какво се съхранява тук.

Вино.

Монахът измъкна внимателно от джоба на расото си обемиста кесия и я разтвори — беше пълна с белезникав прах. Започна да отваря капациите на бъчвите и да ръси. „Само една щипка е достатъчна“, тъй му рече Венефика. В рамките на броени минути монахът успя да сипе от праха във всички бъчви и бурета с вино, дори в няколкото бъчонки с ракия. Последните остатъци от кесията той използва, за да натърка чеповете на грамадните бъчви, положени хоризонтално. Щом някой наточеше вино от тях и после затъкнеше чепа обратно, и край с благословената течност.

Беатус се измъкна от избата и внимателно затвори вратата. Беше време да иде при Нея.

Луната грееше заоблена над него, осветявайки целия манастир — скоро щеше да има пълнолуние. Монахът внимателно се насочи към южната стена, старайки се да остава скрит в сенките. Стигна до своето закътано място между магерницата и параклиса на Света Реконцилия. Най-долу, в самата основа на стената, имаше два черни камъка, отстоящи на лакът разстояние един от друг. Беатус започна да брои от десния нагоре. Постави ръка на третия камък и го извади, после на седмия, който също беше без хоросан, после единайсетия, накрая петнайсетия. После се прехвърли на левия черен камък, отброи от него петия, деветия и тринайсетия от горе надолу и също ги извади. Внимателно положи камъните на земята, покатери се по образуваните дупки и вече можеше да достигне ръба. Набра се пряко сили и се изкатери отгоре.

Пред очите му се ширна огромно поле, зад което започваше нощната гора. От външната част досами стената растеше голяма върба и монахът я използва, за да се спусне по клоните ѝ. Съблече расото, внимателно го сгъна и натъпка в хралупата на дървото — така нямаше опасност да го скъса или изцапа през нощта. Сетне се завтече към гората.

Венефика шеташе усмихната из къщата си на треперливата светлина на свещите, облечена само в любимите си украшения. Беше се отървала от тялото на девойката, изхвърляйки го в блатото, отстоящо на триста крачки от колибата. Не се сдържа, изприпка до леглото и бръкна отдолу, потапяйки пръста си в легена с кръвта. Жадно осмука показалеца и споменът за следобедната страст и аромата на момичешкото тяло я връхлетяха подобно горски пожар. Ммм, колко бе хубаво.

На вратата колебливо се почука. Вещицата се сепна, подуши въздуха и успокоено махна с ръка.

— Влизай, Беатус.

Монахът се вмъкна и затвори след себе си, чудейки се за пореден път как тя успява да познае, че е той. От своя страна Венефика отсъди, че е започнал да се промъква много по-тихо, браво на него. Преди се носеше из леса подобно на глиган, преследван от ловци с кучета.

Беатус по навик коленичи пред нея и посегна с език към слабините ѝ. Вещицата разсеяно го избута.

— След малко, мили мой, имам работа. Върви на леглото и ме чакай.

Мъжът се подчини, свали препаската си и се изтегна на големия креват. Скръсти ръце зад главата си и се загледа в своята богиня, която стриваше нещо в хаванче. Попита:

— Как прекара днес?

— Нормално — безгрижно отвърна Венефика. — Цяла заран брах билки, после ги обработвах, работа из къщи, това-онова... А ти? Свърши ли всичко, за което те помолих?

— Да, дори и повече — засрамено призна Беатус. — Освен млякото, видях сметката и на всичкото вино.

Вещицата се обърна изненадана.

— Успя за един ден да развалиш и млякото, и виното на целия манастир?

Голият мъж започна да се върти в леглото.

— Не е нещо, с което да се гордея — изчерви се той. — Цял ден се крих из манастира, дори странях от послушника ми Хумилий, за да успея да свърша всичко, без да ме видят. И той ми дотегна с постоянните си задявки към мен. Надявам се да знаеш какво вършиш, направих го само и единствено заради теб...

— Моето малко мъжленце днес е свършило двойна работа — загука жената и изсипа стритото растение от хавана в една купа. Добави три капки жълтеникава течност от една стъкленица, напръстник кръв от девойчето и весело заразмазва всичко, превръщайки го в хомогенна смес. — За моето мъжле ще има награда значи.

Беатус потръпна, предвкусвайки удоволствието — членът му се размърда нетърпеливо. Венефика покри купата с капак и с бавни, котешки стъпки се приближи към леглото. Следейки полюшванията на таза, монахът за пореден път се удивляваше на прекрасното ѝ тяло. Стройни, като изваяни крака със заоблени бедра, завършващи с перверзен черен триъгълник. Оттам започваше плосък корем, преминаващ в тежки, закръглени гърди с едри, кафяви зърна. Дълга шия и сладострастно лице със сочни устни и пленителни, черни очи. Жена, създадена за грях чрез грях.

Тя протегна ръце и помилва бузите на Беатус, карайки го да мижи като котарак. Тези ръце, така опасни с острите си нокти и същевременно способни да доставят такава наслада... Тя ги плъзна надолу, оставяйки лекички драскотини по снагата му и обхвана вече надигналият глава член.

— О, колко е сладък — промълви тя и склучи устни около главата му.

Монахът изстена — малко удоволствия на този свят могат да се сравнят с това. Венефика силно го засмука и започна да движи глава нагоре-надолу. Беше страхотно. Тя бавно го извади от устата си и прекара език по цялата му дължина, стигайки до топките. Засмука ги за момент, после отново го налапа и продължи. Все по-бързо и по-бързо. Инокът изохка...

Предусещайки, че ще свърши, тя рязко наведе глава и го погълна. Брадичката ѝ опря в тестисите, а пенисът в гърлото ѝ започна да излива семе — монахът викаше. С мляскащ звук вещицата го извади и осмука грижливо, поемайки всяка капчица в себе си. После се направи на нацупена:

— Уф, че си бърз... За наказание сега ще те оближеш цялата.

Беатус покорно се изправи. Жената легна на неговото място по гръб и се отпусна. Той започна да я целува, милвайки я нежно по косата, като се осмеляваше от време на време да напъхва език в устата ѝ. Тя му разрешаваше — днес бе решила да е добра. Мъжът осмука възглавничките на ушите ѝ, прекара език надолу по врата и стигна до гърдите.

Стръвно засмука зърната, хапейки ги сегиз-тогиз. Жената изохка и стисна косата му в шепата си. Монахът разбра, че е на прав път и продължи да смуче зърната и да мачка гърдите. След като реши, че е достатъчно, се премести още по-надолу, в самия център на похотта. Зарови нос в космите, докато я изследваше с език. Тя откликна, разтваряйки цветето на страстта, вече влажно и плъзгаво.

Внезапно жената се обърна по корем и направи властен знак на монаха. Той се подчини и се премести на врата ѝ. Целуна го няколко пъти, после пусна език надолу по гръбнака. Венефика мъркаше и се извиваше в ръцете му като змия. Беатус стигна до бузите и нежно ги разтвори. Оттам, ритмично свиващ и разпускащ се, го наблюдаваше анусът. Мъжът се поколеба за момент, след което спусна върха на езика си в него.

Максимално възбудена, вещицата стана и блъсна монаха на леглото. От страстта на бузите ѝ горяха две червени петна. Тя засмука главичката на пениса, докато масажираше корена. Внезапно плъзна наплюнчения си пръст в ануса на мъжа — внимателно, да не го нарани.

Членът се изправи като войник, вдигнат по команда.

— Готов ли си да ме чукаш?

Беатус закима усърдно. Венефика се завъртя с гръб към него и се отпусна на колене, вирвайки задника си.

— Да го направим диво, като животните.

Мъжът внимателно проникна във вагината ѝ и започна бавно да клати. Постепенно забързваше темпото. В този момент той бе забравил

и обета си за целомъдрие, и страха от окултни личности като Венефика, дори своята вяра. В плен на извечния грях, Беатус бе готов да загърби всичко — досегашния си живот, братята монаси, дори Бога. Стига тази жена, тласкаща в момента таз към слабините му, да кажеше, щеше отново да стане езичник и да заживее в гората, за да е близо до нея и да я посещава всяка вечер. Отдавайки се на Страстта...

— Така ми омръзна, да сменим — прекъсна мислите му вещицата.

Беатус легна по гръб, навирил копието. Венефика го вкара в утробата си и яхна монаха. Той затвори очи и я стисна за кръста. Движенията и на двамата бяха в абсолютен синхрон — нагоре-надолу, напред-назад... Пъшканията им ставаха все по-шумни и по-учестени.

Резултатът не закъсня.

Оргазмът ги помете и двамата заедно. Беатус и Венефика сляха виковете си в една обща прослава на греховната страст, без да се интересуват от нищо друго на света. Монахът разбра, че това е мечтаната смърт за всеки нормален мъж — прихванал стройно, извито в оргазъм на дъга женско тяло над себе си, докато излива в нея своето семе, своя живот. Отпуснаха се запотени един до друг, а миризмата на секс беше изпълнила колибата.

— Искам да направя нещо за мен — помилва го по бузата Венефика.

— О не, пак ли... — изкриви лице Беатус.

— За последно, иночето ми, за последно — изгуква тя и вкара език в ухото му, наелектризирайки цялото му тяло. — Само още една малка пакост и вече твоите събрата ще бъдат духовно смазани и вярата им ще се разклати необратимо. Ще започнат като теб да вършат грехове и да бягат от манастира, докато той опустее съвсем. Тогава водата на Езерото ще застои и така аз ще имам две блата и силата ми ще нарасне неколккратно...

— Не, не и не! — възпротиви се монахът.

— Искаш ли да продължиш да идваш при мене, черноризоце? — изсъска тя и заби нокти в мекото на ухото му. Той извика, а по пръстите на вещицата прокапа кръв. — Искаш ли вече да няма нужда да се криеш, а изцяло да ми се отдадеш?

— Искам — призна жалкото подобие на мъж.

— Тогава, слушай внимателно.

Тя зашепна в ухото му, а монахът тъжно оплакваше наум съдбата си. Това, което тя искаше, бе най-жестокото ѝ желание.

* * *

Брат Анимадверто, остиарият^[3] на манастира „Свети Юстиний“, стоеше на върха на източната стена със скръстени ръце. Дълъг, жилист и слаб, с обръсната глава и голям гърбав нос той приличаше досущ на орел, съзерцаващ безименното езеро, намиращо се недалеч от светата обител. Закътано на брега му между две скали тихо клокочеше аязмото на Свети Юстиний, патронът на манастира. Водата от аязмото се считаше за лековита, а самото езеро имаше свещен статут.

Повърхността на езерото бе уникално чиста, бистра и винаги спокойна. На практика от него монасите черпеха вода — подземна река го свързваше с манастирските кладенци. Анимадверто бе слушал от престарелия брат Форникий, който със своите деветдесет и две години бе най-възрастният монах, че на младини, докато се взирал в езерото, и видял в него лицето на Бог. Анимадверто леко се съмняваше в достоверността на старческите убеждения, но продължаваше да се взира в езерото не толкова с тайната надежда, че ще съзре Бога, а с това, че самото гледане на езерото му действаше успокояващо. Щом се взреше за малко в огледалната му повърхност, и всички лоши мисли от главата му се изпаряваха и той прекарваше така часове в абсолютен душевен покой.

И сега Анимадверто гледаше езерото, за да успокои хаоса в главата си. Нещо странно ставаше напоследък в манастира, каращо и него, и събратята му да бъдат обзети от безпокойство. Някои от монасите се събираха на малки групички и си шушукаха нещо, а щом се приближеше някой друг веднага започваха да говорят за времето или нещо подобно. Игуменът Понтифий постоянно обикаляше насамнатам и си вреше носа навсякъде, подобно на невестулка. Пусна се слух, че някои от братята нощно време тайно прескачали стената и скитали из гората неясно защо. Вчера игуменът го бе извикал в кабинета си и на четири очи го бе попитал знае ли нещо по въпроса.

— Не съм виждал някой да прави подобно нещо, отче игумене — честно му отговори той. — Ала това е Божия обител, а не двор на

селска къща. Невъзможно ми е да държа под око целия манастир — тук има катедрала, има параклиси, училище, магерница, столова, жилищна сграда, библиотека, сгради за добитъка, дори гробище. Обикалям най-съвестно, но не е невъзможно някой да ме издебне и да напусне пределите на „Свети Юстиний“ незабелязано.

Понтифий само кимна и го отпрати. Ала това не бе всичко — брат Аустерий напоследък беше бесен. И как няма да си бесен, след като по мистериозен начин за една сутрин цялото мляко вкисва, а за една нощ всичкото вино се превръща в оцет? „Някой го е направил нарочно, сигурен съм“, кълнеше се отговорникът на избата и скубеше брадата си от безсилие. Вярно, на вратите вече имаше катинари и едва ли щеше да се повторят подобни бедни, но...

Брат Анимадверто затвори очи и пое няколко пъти дълбоко въздух в опит да успокои и подреди мислите си. После ги отвори и пак се взря в езерото.

Внезапно монахът забеляза струйка дим, виеща се недалеч зад възвишенията, ограждащи езерото. Анимадверто се учуди — кой ли е запалил огън там, какво гори? С разширени от изумление очи гледаше как струйката бавно, но сигурно става все по-дебела и по-гъста, това не беше просто огън...

Внезапно остиарият си спомни какво се намиреше точно в тази посока, възкликна от ужас и бързо слезе по стълбата от стената. Кресна на двама-трима послушници минаващи наблизко да вдигнат манастира на крак и да носят вода, след което отвори портите, събра отзад полите на расото, върза ги и се втурна към дима.

Анимадверто препускаше като кон из полето — заобиколи езерото и се насочи към хълмовете. Закатери се бързо, молейки се да не е това, да се е объркал, това да не е пожар, или пък да гори нещо друго...

Изскочи на върха и изохка — страховете му се потвърдиха. Горяха нивите на манастира. Пожарът гълташе стръковете с гневно бучене и отвсякъде се издигаха дебели стволоче черен дим. Анимадверто се ужаси: ами сега? Всичкото жито, всичката ръж и ечемикът, почти готови за прибиране, бяха на пепел. Какво щяха да ядат те, ами животните?

Внезапно остиарият мярна човешка фигура досами царевичните насаждения, останали досега незасегнати. Фигурата беше на мъж, гол,

само с препаска на кръста и тъкмо подпалваше и царевицата с факел. Анимадверто напрегна взора си.

Различи лицето на престъпника и праведен гняв забушува в него подобно на свирепа морска вълна.

— БЕАТУС!!! — изрева остиарият. Неговият събрат го чу и се обърна — дори оттук пазителят на манастирските порти различи как лицето му преbledнява от страх, че са го разпознали. — ПРОКЛЕТ ДА СИ!

Беатус захвърли факлата в последната незасегната нива и се втурна към манастира в лудешки бяг.

* * *

Венефика стоеше на брега на блатото недалеч от къщурката си на колене в нападалата шума. Беше чисто гола, като този път бе премахнала дори украшенията си. Разпуснатата ѝ коса се вееше на нощния вятър, а китките, мишниците и сгъвките на лактите ѝ бяха намазани със смес от отровните билки, които бе набрала вчера.

Около вещицата бе внимателно построен кръг от начупени брястови клони, така че да няма пролуки. На равни разстояния в окръжността бяха поставени шест малки, обкичени с билки глинени гърненца, в които горяха лоени свещи.

В коленете на Венефика, лежащ върху каменна плоча, отчаяно блееше козел. Напразно мъчеше да освободи вързаните си един о друг крака и само изцъклен клатеше брадата си. Вещицата усещаше ескалиращата природна енергия около себе си, понесена от вятъра, и това я възбуждаше. Посегна настрани и взе ножа — гнусна комбинация от преплетени кости и стомана.

Усещайки, че сублимния момент приближава, жената издигна кинжала с две ръце над главата си и заповяда:

— *Про вобис, диаболус!*

След което рязко заби острието в шията на животното. Козелът изврещя ужасено и се замята в предсмъртни гърчове, плискайки кръв по бедрата на Венефика. Тя се разсмя сатанински, обзета от вакханален пристъп, и доуби жертвата с точен удар в сърцето. После започна да загребва с шепи топлата кръв и да я маже по тялото си —

вятърът зверски зави в дървесата и понесе ураган от листа. Жената облиза алчно кървавата си длан, омазвайки лицето си, след което започна да реди на висок глас:

— *Адвехо, ерус, адвехо, ерус, адвехо...*

Мракът пред нея внезапно започна да се сгъстява, придобивайки човешки форми. По него пробягаха искрици, изпъстряйки очертанията на нещо ужасно. Замириса на сярра и дим, на потен мъж, на пръч...

Внезапно изпукване стресна вещицата и я накара да седне. Вятърът внезапно утихна и завихрените листа започнаха да падат, а между тях към кръга се приближи материализираната фигура. Беше гол мъж, висок близо два метра, с големи изпъкнали мускули и яркочервена кожа. Главата му бе увенчана от чифт кози рога, под които светеха зелени очи. Подигравателна усмивка кривеше устните му, а под тях се спускаше тънка брада, която правеше тясното лице да изглежда още по-удължено.

Той застана пред светлината на свещите с ръце на кръста. Вещицата зяпаше грамадния му член, увиснал до коленете, които започваха бурно да се окосмяват, за да завършат вместо с ходила с разцепени копита.

— Нахалството човешко не познава граници — прогърмя гласът на демона. Дъхът му излезе от устата на пара, макар лятната нощ да бе гореща. — Я да видим кой ме е призовал. Ти сигурно си местната знахарка?

Жената не успя да схване обидата в смайването си. Все още не можеше да повярва, че магията ѝ бе успяла. Попита със заекване:

— К-к-к-кой си ти?

Съществуването се ухили.

— Наричай ме Адилио. Защо ме извика?

Венефика падна на колене и побърза да зарови нос в шумата, кланяйки се на звяра. А той гледаше с похотлива усмивка навирения ѝ задник.

— О, всемогъщи Адилио, демоне на мрака и господар на преизподнята, призовах те като свидетел на моя триумф над лицемерните манастирски черноризци...

— Да, да, ясно — прекъсна я нетърпеливо Адилио. — С други думи, ти имаш нужда от мен в качеството ми на покровител, за да

призная успеха ти и да се застъпя в Отвъдното за жалката ти душа, когато пукнеш?

— Да, нещо такава — промърмори объркано вещицата.

Демонът посочи въпросително с пръст, увенчан с дълъг черен нокът.

— Тогава защо си се затворила в магически кръг? Страхуваш се от твоя бъдещ повелител?

Венефика сведе очи.

— Ясно, разбирам — подсмихна се Адилио. — Макар и вечно млада на повече от шестстотин години вещица, благодарение на ритуали, магии, мъжко семе и девича кръв; ти още не си се отървала от страха от свръхестественото, така присъщ на човешкия род. Не се укорявай — този страх е архаичен, натрупвал се е в продължение на хилядолетия в разума на хората, не е толкова лесно да се отървеш от него. Нищо, аз ще ти помогна.

Демонът изви гръб назад, напъна се и кихна. От ноздрите му блъвна гъст, синкав дим, който се плъзна надолу и обви кръга, в центъра, на който се гушеше Венефика. Димът навлезе в гърненцата и направи това, което вятърът преди малко не успя — угаси свещите до една. Жената вече не бе защитена — единствената светлина наоколо беше тази на луната.

Адилио премести копитата си напред и нагази необезпокояван в кръга. Вещицата го изгледа със страх, после премести взора си към ненормално големия член.

— Поеми го — заповяда изчадието.

Бавно и внимателно Венефика налапа демонския penis. Въпреки стотиците години живот и хилядите мъже, които бяха минали през постелята ѝ, тя никога досега не се бе сблъсквала с толкова огромен екземпляр. Успяваше да поеме само главата и още малко, толкова бе голям.

Адилио се отдръпна и разтърка чепа си. Вече бе започнал да се налива с кръв и стоеше хоризонтално, втренчил единственото си сляпо око в жената, сякаш ѝ се подиграваше. Беше страховит — приличаше на детска ръка, свита в юмруче.

— А сега — обяви демонът — в гърлото.

Венефика едва свари да зяпне, когато сатирът я стисна за ушите и заби кожения си меч право в хранопровода ѝ. Започна да я чука,

блъскайки зверски, сумтейки от удоволствие. Вещицата не смееше да помръдне, усещайки как между болката, гаденето и унижението се промъква и някакво усещане за перверзна сексуална наслада, която я подмокряше. Кесиите на дявола, големи като на мъртвия пръч до тях, я блъскаха ритмично в гърлото и по някакъв непонятен начин ѝ напомняха за манастирските камбани. Едвам успяваше да си поеме въздух, усещаше, че няма да издържи дълго...

Адилио стигна до края и изрева животински, изпразвайки семето си директно в стомаха на вещицата. Тя усети как в нея се изля сякаш цяло менче леденостудена демонска сперма. Беше ѝ отвратително и същевременно някак си хубаво.

Дяволът извади рязко грездея и го тръсна два-три пъти. Венефика падна настрани полуудушена, сгърчена в ембрионална поза, и се закашля.

— Ако повърнеш, ще те убия — заплаши я Адилио.

Вещицата преглътна мъчително и се насили да успокои вътрешностите си. Успя някак да се изправи на колене и се втренчи учудено в демона — въпреки че бе изпразнил сигурно кило семе от себе си, членът му не спадаше изобщо, стърчеше си все така навирен.

— Обръщай се — нареди дяволът.

Венефика мислено изстена. Бавно и с нежелание се завъртя, заставайки на четири крака. Адилио плю на ануса ѝ, застопори члена на входа и натисна. С известна съпротива ректумът поддаде и прие главата в себе си — вещицата изохка силно. Демонът не ѝ обърна внимание и продължи да натиска. Успя да вкара още малко и започна да клати. Жената надаваше стон при всеки тласък, макар огромният член да влизаше в нея едва наполовина. Адилио мушкеше копието си и сумтеше от кеф, пляскайки от време на време вещицата по бузите.

Оргазмът дойде отново за демоничното изчадие и с крясък то изсипа нова порция леденостудени перли във Венефика. С мляскащ звук Адилио извади члена си от задника ѝ и нададе дълбока въздишка на удовлетворение. Вещицата се килна на една страна, изпълнена с болка, унижение и демонска сперма. Загледа се в грамадния колец, който досега бе ръчкал дълбоко из задника ѝ, и мислено се помоли да не я кара да го лапа.

— Ето сега вече си имаш демон хранител — доволно се засмя Адилио. — Ще бъда наоколо, за да навляза в обстановката. Ако имаш

нужда от мен, затвори очи и извикай името ми три пъти.

Дяволът се обърна и тръгна към мрака, а завършващата му с топче косми опашка се мятеше като на котарак и плющеше по бедрата му.

* * *

— Така, най-накрая те открихме. Започвай да разказваш деянията си, братко.

Беатус вдигна очи и огледа присъстващите, обзет от разкаяние. В кабинета на отец Понтифий бяха той, седнал на масичката, и Алтий и Кастус, изправени от двете му страни като пазители. Игуменът премяташе нервно перото из пръстите си и почукваше с него сегиз-тогиз по масата.

— Явно те е срам да си признаеш, нали? — с цялата си налична строгост запита игуменът.

— Да — смотолеви Беатус.

— Е, аз ще ти помогна. Влезте!

Чакали само знак, в кабинета влязоха Хумилий, Аустерий и Анимадверто. Виждайки послушника си сред тях, Беатус сбърчи лице в душевна болка. Предател.

— Той отдавна излиза нощно време, отче игумене — забърбори Хумилий. — Първо ме молеше да не разказвам на никого, после ме заставяше да го покривам, накрая ме заплашваше. Всяка вечер изчакваше всички да заспят и се измъкваше от светата обител. Не знам къде ходеше и какво правеше, но щом се върнеше рано сутринта цялото му тяло бе в драскотини, а ходилата му в кал. Понякога се прибираще чак на обяд, изпускайки утринната служба, друг път го е нямало с дни. Когато се прибираще, само спеше и нищо не вършеше, занемарявайки задълженията си...

Аустерий прекъсна рязко мрънканията на послушника, стоварвайки гръмко чувал с камъни от гърба си. Хумилий подскочи.

— Ето тайната на измъкването му, отче Понтифие — изръмжа той, гледайки Беатус на кръв. — Изронил е хоросана на някои камъни в стената зад параклиса на Света Реконцилия. На тръгване ги е вадил,

за да използва дупките като стъпала, на връщане ги е прибирал обратно. Я кажи, дяволски попе, ти ли вкисна млякото?

— Да — преглътна мъчително Беатус.

— Ти ли направи виното на оцет?

— Да.

Аустерий се озъби и стисна юмруци, готов да го размаже от бой. Игуменът го спря с властно движение.

— Успокой се, братко, успокой се. Отец Анимадверто?

Орловият взор на „Свети Юстиний“ пристъпи напред и склучи пръсти.

— Наблюдавах околностите на манастира от стената, когато внезапно видях да се вие дим зад възвишенията, ограждащи езерото. Уплаших се, защото там са нивите на манастира. Викнах на няколко послушници да известят вас и братята, а аз самият се затичах натам. Опасенията ми се потвърдиха — щом излязох на билото, пред мен се ширна огнено море, цялата реколта гореше. Досами царевицата видях брат Беатус с факла в ръка. Нищо не успяхме да спасим, както знаете. Докато новината стигне до събратята, докато налят вода, докато дойдат... Цялата реколта е на пепел, отче игумене. Обречени сме цяла зима да караме без хляб, а животните ще трябва да ги изколим, защото няма какво да ядат.

В стаята се възцари гробна тишина, изтъкана от нишки омраза.

— Имаш ли някакви други грехове, които си вършил в манастира, за които да не знаем? — тежко попита игуменът.

— Имам — тихо призна монахът, без да смее да вдигне очи. — Преди месец-два, когато умря волът Ленис...

— Ти ли си бил? — ахна мълчалият досега Кастус. — А аз си мислех, то добичето е толкова старо...

— Защо извърши всички тези ужасни грехове? — изплющя гласът на игумена.

Беатус мълчеше. Можеше да мълчи до Второ Пришествие.

— Заради жена ли е?

Съденият рязко вдигна глава и зяпна, отворил очи. Не можеше да бъде!

Мазна, доволна усмивка се разля по образа на Понтифий.

— Значи така. Нашият брат бяга нощно време от манастира, за да съгрешава с някаква уличница. В замяна от него тя иска да се обърне

срещу събратята си, поставяйки му гнусни мисии — да убие домашно животно, да вкисне млякото и виното, да лиши божиите раби от хляб... Тази жена не е обикновена селска фуста, о, не. Кажете ми, братя, каква жена би искала такива неща от нашия Беатус?

— Вещица — изсъска Алтий, изкривил лице от гняв.

— Правилно, брате Алтие, веднага се досети. Какво да правим с тебе, Беатус?

— Да го прокудим от „Свети Юстиний“ — предложи Анимадверто. — Не заслужава да мърси свещената манастирска земя...

— Да го заключим в тъмницата — обади се Хумилий.

— Дайте ми го само за малко в ръчичките — пристъпи напред Аустерий, разтворил могъщи мишци. — Ще му смажа кокалите...

— Не, не, не — клатеше глава игуменът. — Нашият брат въпреки всичко заслужава поне опит за очищение и опрощение.

— Как? — смаяха се монасите. Беатус вдигна очи и в погледа му се появи искрица надежда.

— Чрез един стар, забравен ритуал — отвърна Понтифий. — Хумилий, тичай и намери брат Форникий. Кажу му за довечера да приготви всичко необходимо, за да осъществим Суплициюм Пурго. Тръгвай!

Широката, изградена от сив камък зала се къпеше в светлината на факлите. От тавана висеше на верига гигантски полилей, на който горяха стотици свещи. В грамадното помещение, намиращо се на върха на главната сграда в манастира, нямаше абсолютно никакви мебели — само няколко седем раменни канделабри, създаващи мистична атмосфера.

В средата на залата, облечен само с препаската си, коленичеше Беатус. Подредени в кръг около него стояха шестима души — игуменът Понтифий, Хумилий, старецът Форникий, Алтий, Кастус и Аустерий. Всичките бяха облечени в бели раса и с непокрита глави. Струпани в няколко кръга около тях се бяха подредили останалите обитатели на манастира, сключили ръце в молитва. Бяха с обикновени черни раса, закачулени, напяващи химни.

Понтифий четеше редове на латински от малък молитвеник и размахваше кадилница, от която се носеше упойващ аромат. Приключи псалма и кимна към Форникий — старикът напусна кръга. След малко се върна с малък златен съд и го постави на пода до Беатус. Последният вдъхна, познал аромата.

Миро.

— Сега ще видиш какво ще стане — пошушна през оределите си зъби Форникий на Хумилий. — Много е хубаво, аз и преди съм участвал в подобни церемонии. Суплицимум Пурго се състои от две части. Първата трябва да изкара демоните от нашия събрат, а втората да му влее отново вяра и доброта...

Игуменът хвърли към тях сърдит поглед и Форникий побърза да млъкне.

Понтифий тръгна да обикаля около кръга с кадилницата, напявайки нещо непонятно. Направи три кръга около Беатус, хвърляйки дим, и накрая спря обратно на мястото си. Вдигна ръце над главата си — всички спряха да пеят и за момент в залата се възцари тишина. Игуменът посочи към множеството, където най-отзад се гушеше брат Анимадверто.

Остиарият си проби път и остави в краката на Понтифий сноп жиливи върбови пръчки. Игуменът раздаде по една на хората около Беатус, кимна им и изрева:

— *Соно!*

Като по команда монасите запяха с пълно гърло, а тези с бели раса започнаха да бият Беатус. Той закрещя и отчаяно се сви на кравай, мъчейки се да избегне ударите. Белоризците шибяха бързо и отмерено — плющенето се чуваше отчетливо, върху бития цъфтяха рубинени резки. Кръвта започна да пръска по дрехите им, гърбът на Беатус заприлича на тялото на добиче, драно от хищници. Имаше рани дори по бедрата и раменете.

Игуменът даде знак и зверския бой спря. Всички пуснаха окървавените пръчки и съблякоха изцапаните си раса, оставайки само по препаски. Монасите в черно рязко млъкнаха, после подеха нова мелодия — тиха, кротка, успокояваща.

— Сега идва любимата ми част — ухили се Форникий като сатир.

Братята от вътрешния кръг с едно движение свалиха препаските и останаха по адамови одежди. Преодолял част от болката, Беатус успя да се понадигне и да осъзнае какво става около него.

— Не... — промълви той, разбрал какво ще последва.

Игуменът вдигна ръце над главата си, след което ги свали — изпънатите длани сочеха Алтий и Кастус. Те кимнаха и застанаха плътно до Беатус — Алтий отпред, Кастус отзад. Възбудата се носеше във въздуха като плътен, тежък аромат, подета от запятата мелодия. Членовете на присъстващите започнаха да се надигат заплашително, подобно на страховити оръжия.

Кастус грубо изправи пребития монах, карайки го да застане на четири крака. После бръкна в златната съдинка и намаза члена си с миро. Опита да проникне — не се получаваше, намаза и ануса. Пак не поддаваше.

Алтий натисна с пръсти вдлъбнатините под ушите на Беатус, заставяйки го да отвори уста и напъха члена си вътре. Точно в този момент търпението на Кастус се изчерпа и той ръгна грубо.

Ревът на Беатус бе заглушен от пениса в устата му и премина в глухо мучене. Болката отзад беше ужасна, заглушаваше дори унижението. Той усещаше как горещата, дебела глава на Кастус пресираща ректума му, дълбаейки все по-навътре и по-навътре. Надавайки отчаяни хъмкания, той предпочете да засмуче пениса на брат Алтий, сякаш той бе парче дърво, което стискаш между зъбите си в мигове на болка.

Двамата монаси изреваха в синхрон и се изпразниха едновременно в него. Извадиха от тялото му своите кожени инструменти за изтезание и той пое глътка облекчение. Понтифий посочи с длани Хумилий и Форникий — следващите мъчителни. Старикът разчеса увисналата кожа на корема си и застана пред Беатус, предлагайки му пениса си, спаружен като изгнил зеленчук.

Послушникът се опита да легне под ранения, за да налапа неговия, но игуменът властно го спря:

— Не! Тази нощ брат Беатус не трябва да изкарва семе от себе си. Трябва само да поема, за да успее да се очисти от греха.

Хумилий въздъхна разочаровано и застана отзад. Тънкият му, обилно намазан с миро член се струваше на Беатус едва ли не като мехлем в сравнение с дебелоглавия на брат Кастус. Въртеше мекото

парче на Форникий с уста, а в душата му започна да се прокрадва гневът, подобно на малко пламъче, попаднало в камара от слама. Членът на ахкацията от възбуда старик сякаш започваше да става малко по-жилав...

Послушникът свърши бързо и се отдръпна. Старикът се забави — положил ръце на главата на Беатус, той мушкаше с викове в устата му, развял оределите си коса и брада подобно древен библейски пророк. Изписка като жена, когато свърши — една-единствена гнусна капка, която насиленият бе принуден да глътне.

Останаха Аустерий и игумена. Грамадният отговорник по избата мина отзад и едва-едва намаза големия си член. Отец Понтифий леко придържаше грамадното си, посивяло шкембе, докато го подаваше. Започна да пъшка, притворил очи.

Всеки удар на Аустерий караше Беатус да надава вик на болка с пълната си уста. Усещаше, че той тласка с неподправена омраза, искайки да го боли. Пенисът му бе съвсем като оръдие — дълъг, тесен отпред и постепенно разширяващ се към корена, за да завърши с големи като колела топки. Болка, тласкане, вик, унижение, гняв, омраза, отвращение и пак болка, пак тласъци, омраза, ще отмъстя, защо, викове, удавени в сперма...

С дълъг изпъшкване игуменът се изпразни. Остана само Аустерий, явно решен да убие Беатус с кожата си топ, изтезвайки го до смърт. Изнасилваният брат дори забрави за смъдящите по гърба си рани, толкова го болеше.

Накрая обаче и тези черясла се предадоха, изливайки адамово мляко дълбоко в Беатус. Шестимата облякоха изпръсканите си с кръв раса и отново образуваха кръг около полуприпадналия си събрат. Понтифий зачете от молитвеника и заразмахва кадилницата — церемонията бе към своя край.

Един-единствен от монасите гледаше хората в центъра с изумление и отвращение. Брат Анимадверто несъзнателно клатеше глава — не, това не можеше да е истина. Това не бе ритуал за пречистване, а оргия, задоволяваща долни страсти. Подобна церемония би била по-подходяща за сбирщина от изроди, почитащи Сатаната...

Сякаш пронизан от стрела при мисълта за Нечестивия, Анимадверто рязко вдигна глава и се втренчи в куполообразния таван

на залата. Там, в самия му център, точно над плувналия в кръв Беатус имаше малка капандура. В момента бе изпълнена от лицето на някой, гледащ сцената в залата.

Остиарият ахна и се прекръсти — лицето бе на нечиста сила, яркочервено, с брада и рога, ухилено подигравателно. Дяволът огледа за последно залата, изпълнен с доволство и накрая спря погледа си на Анимадверто. Ухили му се още по-широко и нагло му намигна, след което изчезна.

* * *

Хлипащ и хълцащ, Беатус подтичваше в нощната гора чисто гол към дома на Венефика. От време на време спираше за почивка и ревеше с пълен глас от гняв, срам, мъка и болка — сълзите течаха на ручей от лицето му. След като церемонията приключи, монасите го оставиха в залата да лежи сгърчен на каменния под. Игуменът каза, че трябва да прекара нощта тук, след което сложи Анимадверто на вратата да пази Беатус да не излезе. Остиарият привидно се съгласи и изчака всички да се приберат по килиите си и манастирът да утихне. Бавно преброи три пъти до хиляда, след което домъкна ведро студена вода и го изля върху ранения брат. Беатус се свести и го загледа с недоумение.

— Бягай — кратко му каза Анимадверто. Каквито и грехове да имаше, събратът му не заслужаваше такова наказание.

С мъка раненият се изправи и бавно, с накуцване напусна сградата. Отне му време да се изкачи по стената и да я прехвърли, рискувайки на няколко пъти да падне и да се потроши. Накрая успя и с мъка, кървейки, тръгна из леса.

Гората зловещо нашепваше с вятъра, може би се подиграваше на унижения мъж, който вървеше през нея. Между дърветата се кълбяха облаци мъгла, в които се различаваха странни силуети. Единственият мълчалив свидетел на изтерзания му бяг беше пълната луна. Сякаш цяла вечност измина, докато се добере до заветната къщичка.

Вратата на колибата се отвори и Беатус се срина вътре, разбуждайки спящата Венефика.

— Боли ли?

Беатус кимна, стискайки зъби. Лежеше по корем на леглото, а вещицата грижливо обработваше раните му. Душата ѝ кипеше от гняв — знак, че въпреки всичко е привързана към своя монах и той за нея не е просто каприз или женска прищявка.

— Спокойно, ще ти мине — успокояваше го тя, нанасяйки тънък слой зелен мехлем по целия му гръб. — Още утре ще се почувстваш много по-добре.

— Телесно — може би, но не и душевно — изскърца със зъби Беатус, когато Венефика започна да маже и ануса му. Тя кимна.

— Ще им отмъстим както трябва, мъжлето ми. Никой не може да прави такива извратени неща с моя Беатус, без да си получи заслуженото. Колко долен трябва да си, за да криеш низките си страсти зад маската над тайнствени ритуали? Ето, вземи.

С усилие монахът се понадигна и обърна — вещицата му подаваше тумбеста стъкленица, пълна с противна зеленикава течност.

— Излей я утре в казана с манастирския обяд и ще получиш своето отмъщение.

* * *

Беатус стоеше на маса досами кухнята, треперещ от гняв и желание за мъст. Беше спуснал ниско качулката на лицето си, за да не го разпознае никой. Чакаше манастирския готвач, брат Кристул, да напусне за малко магерницата, за да облекчи мехура си. Знаеше, че няма да се налага да чака много — брат Кристул имаше болни бъбреци и не можеше да стиска твърде дълго.

Оказа се прав. След малко вратата на кухнята се отвори и готвачът с мъка измъкна чудовищния си търбух през отвора. Притвори след себе си и се заклати досущ като стар паток навън, към клозета. Беатус тихичко се запъти към вратата, огледа се и след като се увери, че никой не го гледа, се вмъкна в магерницата като лисица в курник.

Посрещна го дъхавият аромат на яхния с месо. Наоколо, в привиден безпорядък по масите се търкаляха зеленчуци, ножове, сатъри и вилници, а в ъгъла на стаята вреше грамадният казан — целта

на обезчестения монах. Той се приближи, отпуши стъкленицата и започна да излива течността в яденето.

— Брате Критуле, ще е готово ли скоро...

Беатус светкавично се обърна — отец Понтифий тъкмо влизаше засмян в кухнята, когато го видя. Усмивката му замръзна и се натроши на парчета.

— Беатус?! Какво правиш тук — не трябваше ли да си горе? Какво изливаш в казана...

Монахът трескаво разсъждаваше. Бяха го хванали и истината щеше да излезе наяве — беше се провалил. Внезапно осъзна, че в стъкленицата има останали още една-две глътки течност. Гневът го взриви и той реши, че ако не друго, то поне ще си отмъсти на главния виновник за неговата най-голяма болка и срам.

С три скока Беатус се озова до игумена и заби лакът в лицето му. Веждата на Понтифий се разцепи и той падна по гръб, облян в кръв. Беатус стисна зверски носа му и игумена отвори уста, за да извика, но не успя — стъкленицата изля съдържанието си и той неволно глътна.

— Какво изливам в казана ли? — изкрещя Беатус. — Същото, което и в гърлото ти — отрова! Защото трябва да умреш, дърт дебелако! Да умреш заради това, което ми причини! Всички трябва да умрете!

— Помощ, умирам, Беатус е отровил обяда, не яжте... — хъхреше предсмъртно игумена към вече скупчилите се на вратата монаси.

Гняв обзе иноците. Гняв, който прерасна в ярост — главата на манастира бе убит, а обядът им негоден. И кой бе виновен за това? Предателят сред тях, бившият им събрат, който съгрешаваше с дяволската вещица, който опожари реколтата и вкисна млякото и виното! С животински рев монасите нахлуха в магерницата, награбиха от масите кой каквото свари и погребяха Беатус под телата си, венчавайки го за пръв и последен път в живота му. Сватба на желязо с месо.

Монасите влачеха разпарцаливения труп на Беатус по плочките навън, оставяйки след себе си дебела кървава дияра. Стигнаха кладенеца в средата на манастира и хвърлиха тялото вътре.

— Този кладенец вече не ще дава вода, а ще се зазида! — ревеше Аустерий. — Брате Критуле, вземи с тебе двама послушници и изчистете кръвта на това псе да не мърси благословената манастирска земя! После изхвърли казана и направи вечеря, а всички останали — след мен! Вземете каквото докопате и да отидем в гората, за да намерим проклетата вещица, която размъти ума на Беатус! Тя трябва да умре!

* * *

Адилио стоеше на брега на блатото в мрачното, хладно пладне и беззвучно се смееше. Жалки човеци! Какви глупости вършеха, тласкани от греховете, на които бяха подвластни. Бяха готови да убият, без да се замислят, заради гордост, похот и желание за власт. Вече бе крайно време да се намеси в делата човешки на това забравено от Бога място.

Дяволът се втренчи в краката си. Там имаше две котлета, пълни с вода — едната бистра и прозрачна, другата мътна и гнусна. Вода от езерото и вода от блатото. Комбинацията от двете щеше да го освободи от абсурдния образ, който го държеше окован. Виновни за това бяха хората, създали в себе си погрешна представа за външния му вид. Нямаше значение — сега щеше да се освободи и от капана на хорското въображение, и от префърцуненото име, което бе принуден временно да носи.

Адилио взе менчето с блатна вода и го изля на главата си. Жълто-зелена смрадлива вода потече гъста по тялото му и започна да го променя, деформира, не, по-скоро изчиства... Сграби второто котле с бистрата езерна и изкъпа снагата си от смрадта и излишъка.

На мястото на двуметровия червен рогат демон сега се издигаше красив мъж, висок малко повече от метър и осемдесет. Рогата и опашката ги нямаше, а кожата бе бяла, бледа. Рехавата козина от главата бе изчезнала и сега по целия му гръб се спускаше водопад от гъста грива, черна като катран. Брадата беше опаднала и на нейно място бе покарала тънка, черна брадичка до средата на гърдите. Мъжът погледна надолу. Членът му бе приел по-нормални размери и вече

висеше само до средата на бедрото, а на мястото на копитата имаше нормални човешки ходила с лъскави черни нокти.

Мъжът разтвори обятия и нададе победоносен вик, от който планината потръпна, а дърветата сведоха клони уплашени. С разцепващ трясък от гърба му израснаха големи, ципести крила, а двете празни котлета започнаха да димят с бял и черен пушек. Когато вятърът разпръсна валмата, вместо менчета в краката на демона имаше бляскав меч и черен бич от змийска кожа, навит на кравай.

Той взе оръжията от земята, после изплющя с бича. Змийската лента се разви и плесна по водите на блатото. От него започнаха да излизат зеленикави мехури, които се пукаха на повърхността. Внезапно водата завря и от блатната смрад пред демона се възправи гнусен старец. Имаше дълги до коленете ръце, цялото му тяло бе покрито с гъсти сиви косми. Лицето бе широко, жълто, обсипано с брадавици и обрамчено със сива, подобна на наръч водорасли коса.

Щом позна кой стои пред него, съществото се сгърчи в кръста и ниско се поклони.

— Изпълни повелята ми, обитателю на блатото — властно нареди демонът.

Блатникът^[4] отново се поклони, плесна с опашка по водата и потъна обратно в смрадливите си селения.

* * *

Венефика тихо си припяваше приспивна песничка, докато крачеше към блатото, облечена в любимата си роба на цветя. В прегръдката си люлееше бебешки труп, от чието сърце вчера бе направила чудна супа. Всичко се нареждаше чудесно. Нейният любим монах сега щеше да избие целия противен манастир — не се съмняваше в способностите му. Тогава щяха да заживеят заедно, мирно и тихо, а той да изпълнява всяко нейно желание...

Вещицата стигна до блатото и коленичи на брега, протегнала мъртвото вързопче пред себе си.

— Ето нещо и за теб — усмихнато рече тя.

От водата изхвърчаха познатите дълги ръце, ала този път не приеха полагащата им се дан. Вместо това стиснаха жената за гърлото,

заглушавайки изненадания ѝ вик, и я завлякоха навътре, в дълбокия ѝ, зелен гроб.

* * *

Брат Анимадверто спря на брега на езерото привечер. Беше капнал от умора и се подпря за малко на един ствол. О, Аустерий, защо бе такъв глупак? Още щом монасите навлязоха в мрачния лес и ужасът започна. Макар да бяха едно голямо множество, постепенно започнаха да се делят на все по-малки и по-малки групи, докато внезапно Анимадверто осъзна, че крачи сам-самичък из дървесата. От време на време чуваше недалеч от себе си писъци и викове, които заглъхваха, преди да осъзнае откъде точно бяха дошли. Братята му загиваха един след друг, сякаш погълнати от самата гора. Аустерий попадна в леговище на глигани и един едър мъжкар го събори на земята и разпра с бивните си. Хумилий намери смъртта си в замаскирана с трева яма, пълна с подострени колове. Кастус тъкмо бе седнал да си почине на един изгнил пън, когато смразяващо ръмжене му разкри, че ще прекара последните си мигове в лапите на мечка. Алтий бе подгонен, разкъсан и изяден от вълча глутница, Форникий смазан от паднало дърво и още, още... Никой не откри вещерската колиба, загинаха всички. Оцелял бе само остиарият — въртейки се заблуден в кръг, той се бе върнал отново при езерото.

Страховит плясък на криле опари слуха на Анимадверто и тъмна сянка премина отгоре му. Пред сащисания монах кацна гол мъж, невероятно привлекателен в злокобната си мрачност. В десница стискаше меч, а в лявата ръка — черен бич. Монахът бе виждал преди години в стара книга рисунка на този зловец персонаж и ужасът задъвка кожата му с горещи мравчи тръпки.

— Асмодей! — назова го той с пресипнал глас.

Демонът на гнева, геният на хазарта и лъстта, покровител на семейните раздори, Адски Херцог и предводител на въстаналите ангели триумфално вдигна меча си и отлетя, огласяйки склоновете със смразяващия си победен смях, оставяйки монаха на брега на езерото. Тогава Анимадверто видя резултата от цялата болка, насилие и омраза, царували наоколо през последните дни.

— НEEEEEEEE! — изкрещя монахът и падна на колене.

Повърхността на езерото вече не бе бистра и чиста както преди. Водите му бяха мътни и зловещи, криещи гнусни тайни под себе си, завинаги отровени от кръвта на погребания в кладенец Беатус, навеки запазили спомена за смъртта и необяснимата ярост на божиите служители, обрekli се пазят завета на Свети Юстиний и погазили всичко пред себе си заради гнева.

Само замлъкналата природа, подобно на една страдаща майка, бе свидетел на риданията на злощастния монах.

---

[1] Стабат матер — римокатолически химн от XIII в., описващ страданията на Дева Мария. — Б.а. ↑

[2] Началните строфи на „Отче наш“ на латински. — Б.а. ↑

[3] Остиарий — нисш църковен чин, клисар, пазител на портите. — Б.а. ↑

[4] Блатник — зъл дух от славянската митология, обитател на блатата. — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.